

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/45/2021
Identifikačné číslo spisu:	4618202154
Dátum vydania rozhodnutia:	23.08.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4618202154.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne R. Q., narodenej XX. C. XXXX, P., G.. M.. Y. XXXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Ďurmekom, Bánovce nad Bebravou, Sládkovičova 1172/34, proti žalovanej TOMA úverová a leasingová a.s., Čadca, Májová 1319, IČO: 36 664 090, o vydanie bezdôvodného obohatenia 9 036,44 eura, vedenom pôvodne na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8Csp/88/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 2. júna 2021 sp. zn. 25Co/105/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 2. júna 2021 sp. zn. 25Co/105/2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Pôvodne Okresný súd Topoľčany (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí druhým) zo 14. júla 2020 č. k. 8Csp/88/2018-318 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 9 036,44 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozsudok právne zdôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 a 4, § 101, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2 a § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 3 a § 4 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“) a § 2 písm. a/ a b/, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 až 3 a 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31. decembra 2007 (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“). Vecne dôvodil, že 1. augusta 2007 uzavreli sporové strany zmluvu o úvere č. 20270, ktorou sa žalovaná ako veriteľ zaviazala poskytnúť žalobkyni ako dlžníkovi účelový úver, určený na preplatenie nákladov spojených s bývaním vo výške 13 642,70 eura. Predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a súčasne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z.. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná nezabezpečila primeranosť a vyváženosť podmienok typovej zmluvy, keď v zmluve o úvere absentovala podstatná náležitosť zmluvy, a to údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“). Podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z. z. absencia tohto údaju bola sankcionovaná tým, že

poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná poskytla žalobkyni sumu 13 642,70 eura a žalobkyňa jej v splátkach vrátila spolu sumu 22 671,11 eura. Rozdiel medzi celkovo doposiaľ splatenou sumou zo strany žalobkyne a sumou poskytnutého úveru tak predstavuje (vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru) bezdôvodné obohatenie vzniknuté na strane žalovanej plnením bez právneho dôvodu. Vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu vznesenú námietku premlčania nebolo možné považovať za rozpornú s dobrými mravmi. Súd prvej inšancie uviedol, že v danom prípade subjektívna premlčacia doba nemohla začať plynúť už v roku 2012 (t. j. v čase, keď si dcéra žalobkyne dala úverovú zmluvu posúdiť finančnej poradkyni), nakoľko táto im len poradila, aby radšej úver splácali a žalobkyňa nenadobudla žiaden konkrétny poznatok o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a tým vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Túto vedomosť žalobkyňa reálne a preukázateľne nadobudla až 20. augusta 2018, t. j. v čase spisovania žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia. Až od uvedeného dňa získala žalobkyňa preukázateľne konkrétne vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia ako aj o tom, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Od tohto dňa tak plynula žalobkyni dvojročná subjektívna premlčacia doba pre všetky splátky úveru, ktoré zaplatila žalovanej. Žaloba bola súdu doručená 24. augusta 2018, teda včas (pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula 20. augusta 2020). Vzhľadom na uvedené súd prvej inšancie žalobe vyhovel. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „CSP“) a vecne úspechom žalobkyne v konaní v plnom rozsahu.

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inšancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 2. júna 2021 sp. zn. 25Co/105/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inšancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inšancie nesprávne posúdil plynutie subjektívnej premlčacej doby v danom prípade. Uviedol, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor obohatil. Žalobkyňa zaplatila istinu 9. septembra 2014. Minimálne od tohto dňa jej začala plynúť premlčacia doba. Žalobkyňa už v roku 2012 mala od svojej dcéry vedomosť o nedostatkoch zmluvy, preto jej tvrdenie, že jej bolo poradené, aby ďalej platila, vyplývalo z toho, že ešte v roku 2012 nezaplatila ani poskytnutú istinu. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inšancie, ktorý žalobe vyhovel. Napadnutý rozsudok súdu prvej inšancie preto zmenil a žalobu zamietol pre premlčanie. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne ust. § 396 a § 262 ods. CSP a vecne úspechom žalovanej v odvolacom konaní (zrejme mal odvolací súd na mysli úspech v celom konaní, ako to vyplýva i z výroku jeho rozhodnutia, hoci neuviedol ani len ust. § 255 ods. 1 CSP) v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie. Dovolanie odôvodnila ust. § 420 písm. f/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Poukázala na tvrdenia uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej zo 7. augusta 2020. Nestotožňuje sa s názorom odvolacieho súdu, že premlčacia doba začala žalobkyni plynúť minimálne od okamihu, kedy zaplatila istinu, t. j. 9. septembra 2014. Žalobkyňa nemala v roku 2014 vedomosť, že ďalšie splátky sú bezdôvodným plnením, a teda zo strany žalovanej dochádza k bezdôvodnému obohateniu. Žalobkyni bolo poradené, aby ďalej úver platila. O tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a došlo k bezdôvodnému obohateniu, sa žalobkyňa dozvedela až od advokátky v roku 2018 a bezodkladne na to bola spísaná žaloba a tá podaná na súd. Poukázala na niekoľko rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky, v rámci ktorých je vyslovený názor, že v spotrebiteľských veciach princíp „práva patria bdelým“ ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Súčasne poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/227/2019, kde sa uvádza, že pri bezdôvodnom obohatení je dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať trojročnú alebo desaťročnú premlčaciu dobu. Žalobkyňa pre prípad, že by súd prvej inšancie považoval nárok za

premlčaný, či už v objektívnej alebo v subjektívnej premlčacej dobe, poukázala na skutočnosti dôležité pre posúdenie, či sa neuplatní v danom prípade 10-ročná premlčacia doba, resp. či vznesená námietka premlčania zo strany žalovanej nie je v rozpore s dobrými mravmi. Tým, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol, došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Odvolací súd sa vôbec nezaoberal aplikáciou ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka a námietkou dobrých mravov.

4. Žalovaná navrhla dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietnuť. S názorom žalobkyne sa nestotožňuje. Navyše k bezdôvodnému obohateniu vôbec nedošlo. Namietala nesprávnu aplikáciu zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý nemal byť na danú vec použitý.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď okrem iného namietala zmenu rozsudku odvolacím súdom bez toho, aby sa vysporiadala s námietkami žalobkyne vo vzťahu k premlčaniu.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní (pred odvolacím súdom) došlo k nou tvrdenej vade zmätočnosti.

10. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

11. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb.), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

12. Pokiaľ ide o druhú vetu stanoviska R 2/2016, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcom účastníkom konania možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016), možno i naďalej považovať v tejto časti stanovisko za použiteľné (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017), pričom však je potrebné si uvedomiť, že včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona (§ 420 písm. f/ CSP) sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnilo (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020).

13. V danej veci odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP, keď dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť pre dôvodne vznesenú námietku premĺčania zo strany žalovanej.

14. Ustanovenie § 388 CSP odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 CSP).

15. Možnosť zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie je vlastnosťou apelačného opravného systému, vrátane systému neúplnej apelácie, na ktorom je založené odvolacie konanie v sporovom konaní. Pokiaľ nie je možné rozhodnutie potvrdiť, pretože odvolanie je úplne alebo sčasti dôvodné a zároveň tu nie sú dané dôvody pre zrušenie rozhodnutia, je povinnosťou odvolacieho súdu preskúmať skutkovú i právnu stránku veci a meritórne rozhodnúť (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1297 - 1299 s.).

16. Pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa (teraz inštancie) odvolací súd nahrádza toto rozhodnutie svojím rozhodnutím; rozhodnutie odvolacieho súdu musí preto obsahovať nielen úplné a výstižné zdôvodnenie, ale aj všetko to, čo je potrebné z hľadiska určitosti a vykonateľnosti rozhodnutí o otázkach predstavujúcich predmet odvolacieho konania vrátane súvisiacich otázok, ako je náhrada trov a pod. (Z IV, s. 44).

17. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie

prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f/ CSP), pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

19. Odvolací súd v danej veci konštatoval, že minimálne od okamihu zaplattenia istiny žalobkyňou (9. september 2014) začala plynúť subjektívna premlčacia doba vychádzajúc z toho, že žalobkyňa už v roku 2012 mala vedomosť od svojej dcéry o nedostatkoch zmluvy a tvrdenie žalobkyne, že jej bolo poradené, aby platila ďalej vyplýva z toho, že v roku 2012 nezaplatila ani poskytnutú istinu. Dovolací súd dospel k záveru, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, keď nie je zrejmé, na základe čoho k uvedenému záveru (vzhľadom na ktorý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol) dospel (a z akého dokazovania k uvedenému záveru dospel; pozn.: tu potom z hľadiska § 420 písm. f/ CSP vyvstáva i potreba zopakovať, resp. doplniť dokazovanie). Odvolací súd hovorí o vedomosti žalobkyne o nedostatkoch zmluvy, nie je však zrejmé, aké nedostatky mal na mysli (teda, či sa jednalo o také, ktorých absencia má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru) a z akého (vykonaného, opakovaného, resp. doplneného) dokazovania uvedené vyvodil. Záver odvolacieho súdu celkovo vyznieva protirečivo, keď na jednej strane konštatuje, že žalobkyňa už v roku 2012 vedela v podstate o tom, že po zaplattení istiny nemá povinnosť ďalej úver splácať a napriek tomu však uhradila žalovanej navyše sumu 9 036,44 eura.

20. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ CSP. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrúva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúci za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti bol len odvolací súd.

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

23. Obiter dictum problematikou premlčania v spotrebiteľských sporoch sa okrem iných rozhodnutí zaoberal najvyšší súd i v uznesení z 31. januára 2022 sp. zn. 7Cdo/79/2021 a v uznesení z 28. februára 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2021 (R 15/2022).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.